

Σήμερα, πολλοί οικονομολόγοι και κοινωνικοί επιστήμονες έχουν εκφράσει την άποψη ότι τελευταία έχει δωθεί μεγάλη έμφαση στην όλη έννοια της «παγκοσμιοποίησης». Αυτοί οι ειδήμονες επισημαίνουν το γεγονός ότι με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, η παγκοσμιοποίηση υπήρχε από τα αρχαία χρόνια ξεκινώντας από τις Περσικές Αυτοκρατορίες, συνεχίζοντας με τις Ελληνιστικές Αυτοκρατορίες και αργότερα φτάνοντας στις Ρωμαϊκές Αυτοκρατορίες. Η θέση τους θα τολμούσαμε να πούμε είναι ακριβής μέσα στα πλαίσια μιας οικονομικής ή και διοικητικής κοινωνικής δομής, αλλά δεν είναι και τόσο ακριβής μέσα σε ένα κοινωνικό – πολιτιστικό ή ανθρωπολογικό αναλυτικό πλαίσιο.

Η τελευταία εκδοχή παγκοσμιοποίησης που εγκαθιδρύθηκε από τις Ηνωμένες Πολιτείες μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, όχι μόνο αποσκοπούσε στον οικονομικό και διοικητικό έλεγχο των περισσότερων χωρών της υφής, αλλά έφθασε και πολύ πιο πέρα. Η «παγκοσμιοποίηση» της Αμερικής επιδίωκε να δημιουργήσει σταδιακά ένα «νέο ανθρώπινο είδος», ένα μονοδιάστατο ανθρώπινο είδος που θα μπορούσε εύκολα να ελέγχεται και να καθοδηγείται εφόσον από ένα σημείο και μετά κύριος στόχος του κάθε ανθρώπου θα ήταν η συσσώρευση και η κατανάλωση καθορισμένων υλικών αγαθών. Αυτός ο περιορισμένος ανθρώπινος στόχος βεβαίως θα υπονόμει όλα εκείνα τα στοιχεία που εξασφαλίζουν τις κοινωνικές ισοροπίες και αρμονία όλων των ανθρώπινων κοινοτήτων μέσα από την εκάστοτε μοναδική και πολιτιστική τους εξέλιξη.

Πνευματικές παραδόσεις, κοινωνικοί θεσμοί, ακόμα και γαστρονομικές συνήθειες θα θυσιάζονταν για να ταυτιστούν οι λαοί με τη σύγχρονη εκδοχή της «οικουμενικής» ολοκληρωμένης ύπαρξης. Μίας «ολοκληρωμένης ύπαρξης» όπου το άτομο θα πρέπει να αποδεικνύει συνεχώς στους συνανθρώπους του ότι είναι υλικά πετυχημένο βρισκόμενο σε συνεχή πόλεμο με ότι θεωρηθεί εμπόδιο σ' αυτή την απάνθρωπη και τρελή πορεία. Σε συνεχή πόλεμο με όλους τους συνανθρώπους του, με τη φύση, με τον εαυτό του, και τελικά σε πόλεμο με την ίδια τη ζωή. Η οικονομική κρίση που βιώνουμε σήμερα αντιπροσωπεύει την αρχή του τέλους αυτού του τύπου «παγκοσμιοποίησης» του οποίου η στρατηγική ήταν και είναι η επιβολή μιας «εικονικής πραγματικότητας» στην κοινωνική ζωή του κάθε ανθρώπου πάνω στη γη.

Αυτή η οικονομική κρίση δεν είναι πραγματικά η φυσική συνέπεια μιας κακής διαχείρισης του συστήματος της ελεύθερης αγοράς αλλά είναι η συνέπεια ραδιουργιών για την εξόντωση των πολυδιάστατων αναγκών, οραμάτων και ισορροπιών που υπάρχουν σε κάθε άνθρωπο. Το Αμερικάνικο μοντέλο «παγκοσμιοποίησης» αγνόησε τις άπειρες πολυπλοκότητες του ανθρώπινου DNA, εκείνος ο βασικός μηχανισμός της φύσης που επέτρεψε στο ανθρώπινο είδος να επιβιώσει μέσα από δοκιμασίες και δοκιμές του φυσικού περιβάλλοντος.